

zlaté paprsky a rámovaly její siluetu. Prach kolem ní vířil v popelavých vláknech.

Při tom pohledu projel jeho tělem žár, a ten pocit sílil, až si Elias připadal velký a rozbolavělý, až celý hořel. Svou a Josephininu situaci změnit nemůže, protože jejich budoucnost naplánovala společnost. Pouze jí může poskytnout to, po čem toužila – přátelství, knihu, pár odpolední plných smíchu, než je dostihne dospělost. Chtěl celý příběh, ale bude se muset spokojit s kapitolou.

I špetka z ní stála za tu bolest, až ji ztratí.

„Slečno De Clareová, mám pro vás dárek,“ pronesl Elias. Vytáhl z police román a podal jí ho. „Strašidelný duchařský příběh.“

„Jak strašidelný?“

„V noci nezamhouříte oka.“ Elias sklopil zrak a přešlápl z nohy na nohu. „Také přijímám vaši nabídku. Budme přáteli.“

„Podejme si na to ruku.“ Josephine k němu natáhla paži. „Můj příteli, pane Welby.“

Elias jí lehce stiskl dlaň. Jejich fyzický kontakt odporoval etiketě, ale jemu to bylo jedno. Snažil se, aby mu to nebylo jedno. Chtěl, aby mu to nebylo jedno. Vyjmenoval si všechny důvody, proč by si od ní měl udržovat odstup. Stála však blízko. Vstoupila do jeho útočiště. Teď nezbývalo žádné místo bez ní.

Byla všude.

„Říkejte mi prosím Eliasi,“ požádal ji. „Pane Welby... to zní příliš formálně.“

„Eliasi.“ Josephine vyslovila jeho jméno jako tajemství, každou slabiku opatrně a okouzleně. „Pak mi musíte říkat Josephine. Trvám na tom.“

„Zdravím, Josephine.“ Elias jí znovu stiskl ruku. Rozesmál se, když se vytáhla na špičky a načechrála mu vlasy, jako by byl stále

školák v Etonu. Týdny přemítal, jestli jeho pobláznění živil ten polibek u ohně. Dumal, jestli by byly jeho pocity jiné, kdyby Josephine potkal teprve na zásnubní večeři. Každá otázka ho však dovedla ke stejnému závěru: Ano. Samozřejmě. Bezpochyby. Miloval by ji, ať by to začalo jakkoli.

Miloval Josephine De Clareovou.

„Omlouvám se. Nevím, proč jsem se dotkla vašich vlasů.“ Prsty si zakryla oči. „Pořád se ztrapňuji.“

„Já také. Před týdnem jsem zakopl, spadl ze schodů a skutálel se až úplně dolů,“ přiznal Elias. „Jste... Jste nejmilejší osoba, jakou znám.“

„To od přítele ráda slyším.“ Josephine si přitiskla román k hrudi, desky byly stejného odstínu jako její šerpa. „Děkuji za knihu. Nebudu ohýbat rohy ani ji nepoliju čajem –“

„Dělejte si s ní, co chcete. Rodina Darlingových nechte.“

„Báječné. Budu ji používat jako podtácek.“ Josephine udělala pukrle a zamířila ke dveřím. Otočila se a naposledy se na Eliase usmála. „Díky vám vždycky zapomenou, proč jsem kdy byla smutná.“

Elias se uklonil a široce se usmál. Tím se to vyřešilo – neopustí Cadwallader Park. Bude se trápit. Na svatbě bude házet na novomanžele rýži. Udělá, cokoli bude zapotřebí, aby zůstal v blízkosti Josephine, protože láska nesouvisí s tím, zda se správná dívka provdá za správného mladíka. Láska prostě je – je tady, ve hrudi, zatvrzelá a pevná.

Lásce se nedá utéct.